

Sygn. akt I C 181/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący: SSO Iwona Podwójniak

Protokolant: sekretarz sądowy Jolanta Grelińska

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2014 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa T. F. (1)

przeciwko M. F. (1)

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu własności

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda T. F. (1) na rzecz pozwanego M. F. (1) kwotę 7 217,00 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. nieuiszczoną opłatę od pozwu przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 181/13

UZASADNIENIE

Pozwem skierowanym do Sądu Okręgowego w Sieradzu powód T. F. (1) wniósł o zobowiązanie pozwanego M. F. (1) do złożenia oświadczenia woli o powrotnym przeniesieniu na jego rzecz prawa własności nieruchomości o numerze działki (...) położonej w miejscowości (...) gmina W., o wartości 1 000 000,00 zł, w następstwie odwołania darowizny, (pozew – k. 2-3, 6).

Pozwany nie uznał powództwa, wniósł o jego oddalenie, (odpowiedź na pozew- k. 21-24).

Sąd Okręgowy ustalił.

Umową notarialną z dnia 10 lipca 2012 roku za repertorium A nr (...)powód T. F. (1) i jego była żona K. F. (obecnie K.) darowali swojemu synowi M. F. (1) nieruchomość położoną w S., gmina W. stanowiącą działkę oznaczoną numerem (...) o powierzchni 0,8466 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Łasku prowadzona jest księga wieczysta nr (...), (niesporne).

Związek małżeński powoda T. F. (1) z K. F. (obecnie K.) został rozwiązany przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 25 stycznia 2007 roku w sprawie o sygn. akt XII C 2156/06. Przed rozwodem wymienieni byli właścicielami wyżej opisanej działki (...), która wówczas była nieruchomością niezabudowaną. Jako małżonkowie umów majątkowych małżeńskich nie zawierali. Do dnia darowania synowi nieruchomości nie dokonali także podziału majątku dorobkowego i nie ustalili nierównych udziałów w tym majątku, (niesporne).

Po rozwodzie byli małżonkowie postanowili nadal wieść razem wspólne życie i na działce nr (...) wybudowali dom, (niesporne).

W dniu (...) syn powoda T. F. (1) i K. F. (obecnie K.) – pozwany M. F. (1) uległ wypadkowi rowerowemu. Wskutek tego zdarzenia doznał urazu czaszkowo – mózgowego i całkowicie utracił wzrok w jednym oku, a w drugim powstał uszczerbek w widzeniu na poziomie 80%. Przed zdarzeniem M. F. (1) wykonywał zawód lekarza stomatologa. Po wypadku zmuszony był zrezygnować z praktyki. Okoliczność ta sprawiła, iż popadł w depresję. Wtedy też rodzice postanowili podarować mu nieruchomości w S., (niesporne).

Darowizna została wykonana, choć pozwany nie zamieszkał w darowanej nieruchomości. Mieszkali tam wówczas: powód T. F. (1) oraz K. K. (4). W owym czasie pomiędzy nimi zaczęło dochodzić do nieporozumień. T. F. (2) zarzucał byłej żonie relacje kazirodczne z jej ojcem. Twierdził, że M. F. (2) (obecnie K.) nie jest jego dzieckiem, a jest córką ojca K. F., (niesporne).

W kwietniu 2013 roku K. K. (4) poinformowała byłego męża, że z wizytą do domu w S. wybiera się jej ojciec. Znając niechęć powoda do byłego teścia, zaproponowała byłemu mężowi, aby w tym czasie zamieszkał w ich mieszkaniu w Ł.. Mieszkająca tam wówczas ich córka M. F. (3) miała przyjechać do S.. Powód wyraził na powyższe zgodę. Kiedy jednak K. K. (4) i M. F. (3) przyjechały do S., okazało się, że powód nie opuścił domu. Wywiązała się wówczas między nim a córką M. awantura. Powód użył wobec wymienionej siły fizycznej i wyprowadził córkę z domu ściskając ją za kark. Na miejsce zdarzenia został wezwany patrol policji. Ponieważ kobiety domagały się usunięcia powoda z posesji, funkcjonariusze zatelefonowali do właściciela nieruchomości – pozwanego M. F. (1). Wówczas pozwany zapytał policjantów czy ojciec użył wobec jego siostry przemocy. Funkcjonariusz policji B. P. wyjaśnił, iż najprawdopodobniej doszło do szarpaniny. Wtedy też pozwany zażądał, aby ojciec opuścił należącą do niego nieruchomości, (dowód: zeznania świadka M. T. – protokół rozprawy z dnia 11 marca 2014 roku - 00:09:42 – 00:22:26 w zw. z k. 238v – 239, zeznania świadka B. P. - protokół rozprawy z dnia 11 marca 2014 roku - 00:22:28 – 00:35:56 w zw. z k. 239; zeznania świadka A. S. - protokół rozprawy z dnia 11 marca 2014 roku - 00:54:01 – 01:07:25 w zw. z k. 239v-240; zeznania świadka M. S. - protokół rozprawy z dnia 11 marca 2014 roku - 01:07:51 – 01:14:16 w zw. z k. 240; zeznania pozwanego - protokół rozprawy z dnia 11 marca 2014 roku - 02:10:15 – 02:42:22 w zw. z k. 241).

Od tego czasu relacje pomiędzy synem a ojcem uległy pogorszeniu. Powód wszelkie pretensje jakie miał do byłej żony, zaczął przelewać na swoje dzieci. Pisał do nich listy, wiadomości tekstowe SMS, w których groził im zainicjowaniem różnych postępowań karnych i karnoskarbowych i żądał od wymienionych pieniędzy, (dowód: zeznania świadka K. K. (4) – protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2014 roku – 00:13:24 – 01:15:12 – k.108v-110; zeznania świadka M. K. - protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2014 roku – 01:15:14 – 01:41:12 – w zw. z k. 110-110v; zeznania pozwanego - protokół rozprawy z dnia 11 marca 2014 roku - 02:10:15 – 02:42:22 w zw. z k. 241; zeznania świadka G. T. - protokół rozprawy z dnia 11 marca 2014 roku - 00:36:30 – 00:50:11 w zw. z k. 239-239v).

W tym czasie powód T. F. (1), jego była żona K. K. (4) wraz z dziećmi: M. F. (1), M. F. (3) i M. K. prowadzili wspólnie działalność gospodarczą pod trzema firmami: D. F. M. F. (1), F. F. M. F. (3) i M. T. F. (1). W ramach tej działalności prowadzili również wspólne rozliczenia finansowe i syn M. F. (1) oraz K. K. (4) byli między innymi upoważnieni do rachunku bankowego powoda T. F. (1). Z tytułu prowadzenia przedsiębiorstwa (...) wypłacił z rachunku bankowego ojca kwotę 100 000,00 zł, którą przeznaczył na koszty związane z prowadzeniem firmy, (dowód: zeznania pozwanego - protokół rozprawy z dnia 11 marca 2014 roku - 02:10:15 – 02:42:22 w zw. z k. 241; upoważnienie – k.35, oświadczenie – k.36, pismo do Prokuratury Okręgowej w Łodzi – k.37, list – k.38, k.39-45, k.50-51, zeznania świadka K. K. (4) – protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2014 roku – 00:13:24 – 01:15:12 – k.108v-110; zeznania świadka M. K. - protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2014 roku – 01:15:14 – 01:41:12 – w zw. z k. 110-110v).

Wówczas powód postanowił też zlikwidować (...) i w to miejsce otworzyć nową działalność gospodarczą. Zerwał wszelkie kontakty biznesowe z rodziną. W coraz liczniejszych listach, mailach i wiadomościach tekstowych SMS żądał od najbliższych pieniędzy, a to na otwarcie nowej działalności gospodarczej, a to na zakup nieruchomości, twierdząc, że nie ma gdzie mieszkać. Tymczasem powód był właścicielem mieszkania w Ł., w którym mógł zamieszkać. Mimo

to żądał on od rodziny coraz to większych sum pieniędzy, strasząc zawiadomieniem izby skarbowej i prokuratury o rzekomych nieprawidłowościach w prowadzonych przez nich firmach, (dowód: wiadomości tekstowe SMS – k.131-138, 237; zeznania świadka K. K. (4) – protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2014 roku – 00:13:24 – 01:15:12 – k.108v-110; 195-221; zeznania świadka M. K. - protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2014 roku – 01:15:14 – 01:41:12 – w zw. z k. 110-110v; zeznania pozwanego - protokół rozprawy z dnia 11 marca 2014 roku - 02:10:15 – 02:42:22 w zw. z k. 241; zeznania świadka G. T. - protokół rozprawy z dnia 11 marca 2014 roku - 00:36:30 – 00:50:11 w zw. z k. 239-239v).

W dniu 24 czerwca 2013 roku powód spotkał się z partnerem swojej córki M. G. T., który wręczył T. F. (1) 21 000,00 zł. Powód sporządził własnoręcznie oświadczenie, w którym wskazał, iż po otrzymaniu tej kwoty nie wnosi żadnych roszczeń co do rozliczeń finansowych pomiędzy nim a K. F.. Oświadczył, iż sprawę uważa za zamkniętą, (dowód: oświadczenie – k.49, zeznania świadka K. K. (4) – protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2014 roku – 00:13:24 – 01:15:12 – k.108v-110; zeznania świadka M. K. - protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2014 roku – 01:15:14 – 01:41:12 – w zw. z k. 110-110v; zeznania świadka G. T. - protokół rozprawy z dnia 11 marca 2014 roku - 00:36:30 – 00:50:11 w zw. z k. 239-239v; zeznania pozwanego - protokół rozprawy z dnia 11 marca 2014 roku - 02:10:15 – 02:42:22 w zw. z k. 241).

Po tym zdarzeniu zarówno pozwany jak i jego matka, i siostry uznali, że powód nie będzie sobie rościł już do nich żadnych pretensji finansowych. Uważali bowiem wspólne rozliczenia za zakończone. Zwłaszcza, iż pozwany przekazał ojcu dodatkowo kwotę 15 000,00 zł i wykonał przelew na kwotę 5 000,00 zł na zakup biurka do sklepu. Tymczasem T. F. (1) zaczął żądać od wymienionych dalszych kwot, a w dniu 13 lipca 2013 roku, po tym jak pozwany oraz K. K. (4) zignorowali jego pogróżki, przesłał im na aparaty telefoniczne wiadomości (...) wraz ze zdjęciem zawiadomienia jakie złożył przeciwko wymienionym w Izbie Skarbowej i Prokuraturze. Okoliczność ta tak wstrząsnęła pozwanym, że wysłał ojcu trzy wiadomości tekstowe SMS o obraźliwej treści, (dowód: treść SMS-ów – k. 60, zeznania świadka K. K. (4) – protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2014 roku – 00:13:24 – 01:15:12 – k.108v-110; zeznania świadka M. K. - protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2014 roku – 01:15:14 – 01:41:12 – w zw. z k. 110-110v, pismo do Prokuratury Okręgowej w Łodzi – k.37; zeznania pozwanego - protokół rozprawy z dnia 11 marca 2014 roku - 02:10:15 – 02:42:22 w zw. z k. 241; zeznania świadka G. T. - protokół rozprawy z dnia 11 marca 2014 roku - 00:36:30 – 00:50:11 w zw. z k. 239-239v).

Od tej chwili relacje pomiędzy stronami nie układają się pomyślnie. Powód zaczął inicjować przeciwko najbliższym różne postępowania karne i karnoskarbowe. Nawet w sprawie odszkodowawczej za skutki wypadku z sierpnia 2010 roku wszczętej przez pozwanego, T. F. (1) zeznawał przeciwko synowi. Groził też M. F. (1), że na skutek swoich działań pozbawi go świadczenia rentowego oraz prawa jazdy. Dręczył byłą żonę, że zgłosi odpowiednim organom jej związek kazirodczy z ojcem, którego owocem ma być M. K.. Wymieniona z powodu ciągłych insynuacji ojca, że nie jest jego córką popadła w depresję i wymagała terapii, (dowód: zeznania świadka K. K. (4) – protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2014 roku – 00:13:24 – 01:15:12 – k.108v-110; zeznania świadka M. K. - protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2014 rok – 01:15:14 – 01:41:12 – w zw. z k. 110-110v; zeznania pozwanego - protokół rozprawy z dnia 11 marca 2014 roku - 02:10:15 – 02:42:22 w zw. z k. 241).

Wszystkie te okoliczności sprawiły, że więzi pomiędzy pozwanym a jego ojcem uległy właściwie zerwaniu. Zwłaszcza, iż sugestie powoda, że siostra pozwanego M. K. nie jest jego dzieckiem okazały się nieprawdziwe. Z przeprowadzonych bowiem przez (...) Medyczny w Ł. badań genetycznych wynika, iż T. F. (1) jest ojcem M. K. z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, (dowód: sprawozdanie – k.233-236; zeznania pozwanego - protokół rozprawy z dnia 11 marca 2014 roku - 02:10:15 – 02:42:22 w zw. z k. 241).

Powyższy stan faktyczny jest w większości bezsporny, ponieważ został oparty na dowodach i twierdzeniach nie negowanych przez strony. Relacje panujące między stronami Sąd ustalił w oparciu o zeznania pozwanego M. F. (1) oraz świadków: K. K. (4), M. K., G. T., A. S., M. T., B. P. i M. S.. Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ są spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniają i korespondują z sobą. Nadto powód mimo, że kwestionował te zeznania, nie złożył dowodów podważających ich wiarygodność.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom powoda, iż nie użył on siły fizycznej wobec córki, w dniu kiedy pozwany za pośrednictwem funkcjonariuszy policji zażądał, by opuścił on nieruchomości w S.. Twierdzenia te są bowiem sprzeczne z zeznaniami osób będących na miejscu zdarzenia, tj. ogrodnika A. S., oraz K. K. (4) a także M. S.. Ten ostatni wprawdzie nie widział jak powód użył przemocy wobec swojej córki, ale zeznał, iż po całym zajściu będące tam kobiety były zdenerwowane i przestraszone, bały się zostać same w domu i on musiał dotrzymać im towarzystwa do trzeciej w nocy. Powyższe oznacza, iż powód faktycznie użył przemocy wobec córki, gdyż w innym razie czego miałyby się obawiać M. F. (3) i K. K. (4). Zwłaszcza, iż fakt zaistnienia rękoczynów potwierdził nadto przybyły na interwencję funkcjonariusz policji B. P., który zrelacjonował przebieg zajścia pozwanemu przez telefon.

Za nieudowodnione Sąd uznał również twierdzenia powoda, iż pozwany przywłaszczył sobie z jego konta kwotę 100 000,00 zł. Bezsporne między stronami jest, iż w owym czasie prowadzili oni rodzinną działalność gospodarczą polegającą na handlu odzieżą. Zdarzało się, że pozwany zajmował się regulowaniem płatności w firmie i z tego też względu zarówno on jak i była żona powoda byli upoważnieni do rachunku bankowego T. F. (1). Oczywiście zatem jest, iż pozwany dla właściwego zarządzania firmą rozporządzał finansami przedsiębiorstwa, w tym i tymi zdeponowanymi na rachunku powoda. Zwłaszcza, iż jak wynika z zeznań K. K. (4) obroty w prowadzonych przez nich działalnościach gospodarczych były rzędu 4 milionów zł, a zatem niewątpliwie zdarzały się wydatki na kwotę 100 000,00 zł, choćby na zakup towaru. Z tych też względów Sąd uznał za przekonujące twierdzenia pozwanego, iż przelaną z rachunku bankowego ojca kwotę 100 000,00 zł spożytkował on na płatności związane z działalnością firmy.

Sąd nie dał też wiary twierdzeniom powoda, iż badania DNA sporządzone przez (...) Medycyny w Ł. zostały sfalszowane. Przeprowadzone przez Katedrę i Zakład Medycyny Sądowej (...) w Ł. badania porównawcze DNA dowodzą, z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, iż powód jest biologicznym ojcem M. K.. Brak przy tym podstaw do podważenia wiarygodności wniosków sporządzonego sprawozdania, zostało ono bowiem wykonane przez podmiot do tego uprawniony, w ramach przyznanych mu kompetencji i jest naukowo oraz logicznie uzasadnione. Dowód ten okazał się o tyle istotny dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, iż na jego podstawie możliwym było dokonanie oceny wiarygodności twierdzeń powoda, który w toku całego procesu niezmiennie utrzymywał, iż M. K. nie jest jego córką. Wyniki tego badania prowadzą do wprost odmiennego wniosku, co przy braku przedstawienia przez T. F. (1) dowodu przeciwnego, skłania do uznania przez Sąd wszelkich zarzutów powoda formułowanych wobec jego najbliższych jako nieprawdziwych. Skoro bowiem powód potrafił w tak ważkiej kwestii posunąć się do podania nieprawdy, to trudno uznać za wiarygodne pozostałe jego twierdzenia o rzekomych niegodziwościach ze strony najbliższych, zwłaszcza iż stoją one w sprzeczności z zeznaniami pozwanego i słuchanych w sprawie świadków.

Z tych też względów Sąd uznał za niewiarygodne twierdzenia powoda, z których wywodził, że pozwany dopuścił się wobec niego rażącej niewdzięczności. Wprawdzie wymieniony wysłał do ojca trzy wiadomości tekstowe o obraźliwej treści, jednakże taka sytuacja była wynikiem zachowania samego powoda, który swoim zachowaniem sprowokował syna do napisania tych słów.

Sąd Okręgowy zważył.

Powództwo jest bezzasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 898 § 1 k.c. darczyńca może odwołać darowiznę nawet już wykonaną, jeżeli obdarowany dopuścił się względem niego rażącej niewdzięczności.

Darowizna wytwarza stosunek etyczny między darczyńcą a obdarowanym, wyróżniający się obowiązkiem wdzięczności. Pogwałcenie tego obowiązku przez dopuszczenie się ciężkich uchybień opatrzone jest sankcją prawną, przewidzianą w powołanym powyżej przepisie, w postaci prawa odwołania darowizny. Warunkiem tego prawa jest, aby obdarowany dopuścił się względem darczyńcy rażącej niewdzięczności. Przepis art. 898 § 1 k.c. nie precyzuje pojęcia niewdzięczności i nie zawiera wskazówek, za pomocą których można byłoby sformułować jakieś generalne elementy tej niewdzięczności.

W doktrynie i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że pod pojęcie rażącej niewdzięczności podpada tylko takie zachowanie się obdarowanego, polegające na działaniu lub zaniechaniu skierowanym bezpośrednio lub nawet pośrednio przeciwko darczyńcy, które oceniając rzecz rozsądnie, musi być uznane za wysoce niewłaściwe i krzywdzące darczyńcę. Chodzi tu przede wszystkim o popełnienie przestępstwa przeciwko życiu, zdrowiu lub czci albo mieniu darczyńcy oraz o naruszenie przez obdarowanego spoczywających na nim obowiązków wynikających ze stosunków osobistych (rodzinnych) łączących go z darczyńcą oraz obowiązku wdzięczności (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2000 roku, III CKN 810/00, niepubl., czy wyrok z dnia 5 października 2000 roku, II CKN 280/00, niepubl.).

Przy ocenie obowiązków obdarowanego wobec darczyńcy, wynikających ze stosunków osobistych (rodzinnych), jak i etycznego obowiązku wdzięczności, sąd może posiłkować się treścią art. 897 k.c. Przepis ten, jako mający na celu zabezpieczenie interesów darczyńcy w wypadku popadnięcia w niedostatek, stanowi że obowiązek obdarowanego kształtowany jest nie tylko przez potrzebę darczyńcy, ale i przez granice wzbogacenia.

O tym, czy została spełniona przesłanka odwołania darowizny, rozstrzyga sąd, musi jednak w każdym wypadku uwzględnić konkretne okoliczności, po wnikliwym rozważeniu całokształtu materiału dowodowego.

W przedmiotowej sprawie Sąd nie dopatrywał się cech rażącej niewdzięczności w zachowaniu pozwanego wobec osoby ojca, bowiem w ogóle nie stwierdził szczególnej złośliwości obdarowanego czy też jakiegokolwiek skłonności do prowokowania nieporozumień. Wręcz przeciwnie pozwany mimo niewłaściwego zachowania powoda wobec jego matki czy siostr, próbował łagodzić sytuację rodzinną licząc, że ojciec nie podejmie działań sprzecznych z dobrem najbliższych.

Powód T. F. (1) upatruje zaś niewdzięczności syna w dwóch jego zachowaniach. Po pierwsze zarzuca pozwanemu, iż w kwietniu 2013 roku wyrzucił go z domu, a po wtóre, że w sierpniu 2013 roku napisał do niego trzy wiadomości tekstowe SMS o obraźliwej treści.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż zachowania takie rzeczywiście miały miejsce. Jednakże zwrócić należy uwagę, iż stosownie do ugruntowanego w tym względzie stanowiska judykatury, przy analizie motywów określonych zachowań obdarowanego Sąd nie może pominąć okoliczności czy zachowania te nie się powodowane, czy wręcz prowokowane wprost lub pośrednio przez darczyńcę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 1997 roku, w sprawie III CKN 170/97). W realiach przedmiotowej sprawy widocznym jest, iż to powód T. F. (1) jest inspiratorem nieporozumień z synem oraz byłą żoną i córkami. Kieruje do wymienionych liczne listy, maile i wiadomości tekstowe SMS, w których straszy ich zainicjowaniem różnego rodzaju postępowań, karnych, karnoskarbowych czy administracyjnych. W wiadomościach tych formułuje przy tym żądania finansowe, w zamian za spełnienie jego warunków. Zastrasza swoich najbliższych, grozi im i insynuuje, że jego była żona pozostaje w związku kazirodczym z ojcem. Wymienione zachowania powoda niewątpliwie wpływają na całą atmosferę rodzinną. Pozwany przy tym przez bardzo długi okres czasu, starał się zachowywać dystans i obiektywizm w relacjach z ojcem, nie chcąc dopuścić do ich zerwania. Taki stan rzeczy trwał aż do kwietnia 2013 roku, kiedy to M. F. (1) otrzymał telefon od funkcjonariusza policji, w którym poinformowano go, iż na terenie jego posesji w S. doszło do szarpaniny, w trakcie której ojciec najprawdopodobniej użył przemocy wobec jego siostry M. F. (3). Okoliczność ta tak wstrząsnęła pozwanym, iż zażądał, aby powód opuścił jego nieruchomość, zwłaszcza, iż wiedział, że ojciec wcześniej umówił się z jego matką i siostrą, że na czas weekendu majowego zamieszka w Ł.. Taka decyzja pozwanego miała jednak swoje źródło w nagannym zachowaniu powoda – była reakcją na takie.

Od tego momentu powód zaczął realizować swoje groźby wobec najbliższych. Wystąpił w sprawie odszkodowawczej pozwanego przeciwko synowi, nadto w dniu 30 lipca 2013 roku złożył doniesienie do urzędu skarbowego i prokuratury, przy czym treść tych zawiadomień przesłał synowi (...)em. Po otrzymaniu tej wiadomości pozwany wzburzył się i napisał do ojca trzy SMS-y o obraźliwej treści. Była to tak samo nagła reakcja M. F. (1) na zachowanie ojca, który mimo deklaracji złożonych partnerowi jego siostry, wysłał przeciwko rodzinie donosy. Z pola widzenia nie można przy tym tracić okoliczności, iż obraźliwe wiadomości do ojca pozwany napisał na skutek jego prowokującego zachowania,

uznając, iż ojciec dopuścił się względem swoich najbliższych aktów sprzecznych z zasadami współzycia społecznego i godzących w ich dobra osobiste. Nagłe zachowanie pozwanego znajduje przy tym usprawiedliwienie w jego stanie zdrowia. Jak wynika bowiem z materiału dowodowego zebranego w aktach sprawy, pozwany w trakcie wypadku, któremu uległ, doznał uszkodzenia między innymi przysadki mózgowej, na skutek czego stał się osobą nerwową i nad wyraz impulsywną. Powód miał przy tym pełną świadomość schorzenia syna i mimo tego podejmował wiele prób prowokowania pozwanego poprzez wysyłanie mu wiadomości tekstowych z pogrózkami, ciągle obrażanie i straszenie jego matki i siostr, a wreszcie poprzez zrealizowanie tych gróźb.

Z tych też względów zdaniem Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż pozwany dopuścił się wobec powoda aktów, które mogłyby być kwalifikowane jako rażąca niewdzięczność. Jego niewłaściwe zachowanie były bowiem wynikiem prowokacyjnych zachowań powoda.

Za niegodną nie może być przy tym uznana akcentowana przez powoda okoliczność, iż pozwany dokonał wypłaty z jego konta kwoty 100 000,00 zł. W realiach sprawy nie ulega żadnej wątpliwości, iż działalności gospodarcze prowadzone przez powoda, pozwanego, były żoną powoda i ich córki były wzajemnie powiązane i miały charakter rodzinny. Z tych też względów członkowie rodziny byli upoważnieni do swoich rachunków bankowych, w tym pozwany posiadał stosowne umocowanie do konta powoda. M. F. (1) przy tym wielokrotnie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej dokonywał różnych operacji na rachunku bankowym ojca, w tym wpłat i wypłat. Powód natomiast nigdy nie kwestionował tych działań i nigdy nie żądał z tego tytułu od syna żadnych rozliczeń. Z tych też względów twierdzenia powoda jakoby syn przywłaszczył sobie kwotę 100 000,00 zł z jego konta, w sytuacji gdy do tego rachunku był upoważniony i gdy prowadzili oni wspólnie działalność gospodarczą nie mogą być uznane za akt niewdzięczności.

Podobnie ocenić należy podnoszoną przez powoda okoliczność, iż na skutek zachowania syna został on bezdomny. Jak wynika bowiem z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, powód jest właścicielem mieszkania w Ł., w którym obecnie wszak zamieszkuje.

Rozważając zaś zachowanie pozwanego w płaszczyźnie świadczenia pomocy ojcu w ogóle i gotowości niesienia takiej pomocy, Sąd również nie dopatrywał się cech rażącej niewdzięczności. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwany wielokrotnie pomagał ojcu, w tym przekazał mu pieniądze, które miały pomóc powodowi w rozpoczęciu nowej działalności gospodarczej.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż pozwanemu M. F. (1) nie można przypisać zachowania świadczącego o rażącej niewdzięczności względem ojca – darczyńcy. W tych okolicznościach na podstawie art. 898 § 1 k.c. Sąd orzekł o oddaleniu powództwa w całości.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną, jako celowe dla dochodzenia roszczenia, składają się wynagrodzenie pełnomocnika ustalone w wysokości objętej dyspozycją § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz wydatek w postaci opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa.

Wobec wyniku sprawy, koszty sądowe, od uiszczenia których powód był zwolniony, obciążają ostatecznie Skarb Państwa (a to na zasadzie regulacji przepisu art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).